

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

2den Merg.

1871.

7de Hefte.

Mit Skib pløier Havet.

(Af J. S. Welhaven.)

Mit Skib pløier Havet, og Bølgen gaar hvid,
og Skyerne hastige stride;
men endnu er det Solveir og Midsommerstid,
og endnu har jeg Bøen den blide.
I Medgangsstrøm, i staaende Vind
kan Roret føres med Lyst og med Lempe;
at, kunde jeg og paa Bølgerne dæmpe
mit speidende Blik og mit higende Sind!

Hvad lover os Himlen med Skybanken hist,
hvis Kanter i Solstinet funkler?
Til Livlen og Frygten den siger kun forbist,
at Lyset staar ved Magt bag det Dunkle.
Som Havets Fugl, der aldrig har No,
saa svæver paa Dybet Forhaabningens Tanke;
som Bølgeslag skifter om Seilerens Planke,
saa vexler mit Hjerte med Mistvivl og Tro.

Jeg kender en Strand saa fredelig og grøn,
hvor Bækken i Lovstjulet spiller,
hvor Søgangen kastes med det sagteste Drøn
og døves fast af Sangfuglens Triller.

Der sad jeg tidt med Fryd i min Baar,
og talte de glimtende Seil i det Fjerne,
did ser jeg tilbage og hastede gjerne
til Stranden fra Dybet, hvor Savbolgen gaar.

Men fremad nu til den ubekjendte Kyst
skal Farten og Lanterne stande,
og pinlige Timer og mangen farlig Dybt
vil komme paa de vældige Blande.
Et modigt Sind paa det stummende Blaa,
i Brændingens Gny og hvor Lynene gløde,
kan være fortabt i det vindstille Ode,
naar Dønningen skulper og Seilene flaa.

Og derfor paa Dybet i føleligt Veir
til Himlen mine Sukke jeg sender,
at over al sin Uro min Sjæl maa vinde Seir
og løstes af den Ewiges Hænder.
Det skarpede Blik, den freidige Gu
skal gives mig da paa de langsomme Vagter,
og ingen af Nummets forførende Magter
skal fylde mit Indre med Tvivl eller Gru.

Sa det er en Fart saa kvægende og skjon,
med himmelske Syner i Folge,
naar Hjertet kan hvile hos Menneskets Son,
der slumred paa den oprørte Bølge,
naar Sjælen har lært i Kjærligheds Favn
langt mer end vort Haab og vor Længsel kan drømme,
og tør gjennem Storme og stridige Strømme
hensfride med Lyft mod den rolige Havn.

Han kommer uof.

(Slutning.)

En kold Efteraarsdag sad Maria i sin lille Stue og syede ivrigt for at blive færdig med Noget, hun havde faaet at sy for en af Byens rige Fruer. Det lakkede allerede stærkt mod Aften, saa hun ilede dobbelt for at blive færdig med sit Arbeide, inden det blev mørkt, medens hun bævede af Kulde, og de forfrøene Fingre havde ondt for at føre Naalen. Hun eiede ikke en Stump Lys mere og ikke et Vedtræ mere at lægge i Kaffeløvnem; dog, hun var snart færdig, og saa vilde hun jo faa Penge for sit Arbeide. Endelig var det sidste Sting syet, og snart var hun paa Veien hen til Fruen. Det var i Mørkninge; da hun kom der. En næsvis Tjenestepige lukkede hende ind i Forstuen, snappede Løbet fra hende og sagde, at hun kunde vente, medens hun gav Fruen det, gif ind i Stuen og lod Maria blive staaende i den kolde og halvmørke Forstue. Noget efter kom hun tilbage og skulde sige, at Pengene kunde Maria hente imorgen; Fruen havde ikke Tid nu, hun havde Fremmede. "Men jeg vilde saa gjerne"—begyndte Maria. —"Imorgen, siger jeg jo; Fruen har Andet at bestille nu. Farvel!" afbrød Pigen hende og løb til Gadedøren for at lukke den op. I det samme aabnede et Barn Stuedøren for at løbe gennem Gangen; en Lynglands strømmede et Dieblit ud derinde fra og blinkede paa et Par store Taarer, der løb ned ad

Marias Kinder, og en munter Læter derinde overdøvede ganske det dybe Suk, som steg op fra hendes Bryst.

"Nu, Komfru, hvorlænge mener hun, jeg skal staa paa Binde for hende?" raabte Pigen.—Maria for op som af Drømme og ilede ud. Hun skyndte sig gennem Gaderne uden at lægge Mærke til, hvorhen hendes Skridt førte hende; pludseligt standsede hun, det var jo den gamle Stentrappe op til hendes Forældres fordums Hus, hendes Barndoms lykkelige Hjem, foran hvilket hun stod; uden at vide af det var hun kommen der; hun undgik ellers altid at gaa denne Gade. Et Dieblit blev hun staaende. Hvor mange Tanker fore ikke gennem hendes Hoved i dette Dieblit! Hun kastede et Blik, et langt, et ubeskriveligt vemodigt Blik først hen paa de svagt oplyste Vinduer i Dagligstuen og saa op til Vinduet paa det lille Kvistkammer. Ak, hvor mangen deilig Sommermorgen havde hun ikke uden mindste Anelse om Livets alvorlige Rummer staaet indenfor de smaa Ruder deroppe og jublet omkap med Fuglen udenfor! Og der—ja der ved det samme lille Vindu, der var det jo, at hun saa ham—den sidste Gang! Hun for sammen—var det af Kulde eller af Smerte?—Afted skyndte hun sig; lidt efter sad hun i sit mørke, fattige, ensomme Hjem. Der kastede hun sig paa en Stol. Længe sad

hun sammensunken, med bøiet Hoved og luffede Dine og med de foldede Hænder i Skjødets. Hvor havde ikke en Forsagthedens Mond grebet hende! "Ene! Forladt!" det var Tanken, som for et Dieblik bemægtigede sig hendes Sjæl. Dog, snart indgjød hendes Tro paa Gud hende atter Mod og Fortrosthing; hun faldt i en mild Søvn, og den, der saa Timer efter havde seet den stille Fred paa den slumrende Marias Ansigt og hørt hendes rolige Aandedrag, skulde ikke have mindste Tanke om den Hjertekamp, hun for lidt siden havde kjæmpet.

Vinteren gik hen, og Maria "sled sin Tid", som man siger, men med Flid og Taalmod. Nu var Foraaaret der; Træerne knoppedes i Have og Skov; Mod og Haab skjød Knopper i Hjerte og Sjæl; den sidste Tid havde jo ogsaa været heldigere for hende, Arbejde havde hun næsten aldrig manglet; det Sidste af Gjælden fra Faderens Sygdomstid var blevet betalt, og hun havde endog saa begyndt at lægge Lidt hen som en Nødsfylling; ja, hun spekulerede endog saa smaat paa at anlægge en liden Handel med Traad og slige Sager; da bragte Postbudet hende en Dag et Brev. Et Brev! Det var noget Usædvanligt. Siden Else Andersen, hans Søster, var bleven gift og flyttet fra Egnen, hun vidste ikke engang hvorhen, pleiede hun ingen Breve at faa. Skulde det være fra ham? Næsten skjælvende af Forventning aabnede hun det. Nei, fra ham var det ikke, det handlede ikke engang om ham. Det var fra hans Søster Else og kun om hende selv. Hendes Mand var pludselig død og

havde efterladt hende og et Barn i Armod; hun havde slidt og stridt for at ernære sig og Barnet; nu laa hun paa Sygeleiet, ventede ikke at komme op derfra, ventede at løses ud fra Livets Glendighed, men, — hendes Barn, hvor dets Skjæbne laa hende tungt paa Hjerte! Hun bad Maria saa inderligt at tage sig af den stakkels Dreng, naar han mistede sin Moder; thi Slegtninge var der ingen af. Med rystende Haand og øiensynligt Besvær var Brevet skrevet; mange Mærker bar det af Taarer, som vare faldne ned derpaa, medens den stakkels Moder skrev det. Ingen føler mere og virkommere ved Andres Nød end den, der selv har kjæmpet den tunge Kamp, og — var Else ikke hans Søster? — Snart var Marias Beslutning fattet. Næste Morgen leverede hun Værtinden Nøglen til sin Kammerdør, og med Indholdet af sin lille Sparebøsse og en liden Bult af nogle nødvendige Klædningsstykker begav hun sig paa Veien til den Syge, der isølge Brevet boede i en Landsby en 3 eller 4 Mil's Wei derfra. Næsten Halvdelen af Veien fik hun tjære med en venlig Bønde; træt naaede hun henad Aften til Landsbyen og fik opspurgt, hvor den syge Else boede; det var i et lidet fattigt Hus i Udkanten af Byen. Kun et Barns dæmpede Klynken afbrød Stilheden derinde, medens Maria et Dieblik standsede i den lille Forstue. Sagte aabnede hun Døren; henne i en Alkovseng laa den Syge; hun syntes at slumre; en gammelagtig skidden Kone sad paa en Træstol tæt ved Sengen og snorkede; Brændevinsflasken og Glasset paa Bordet ved Siden af fortalte tydeligt nok

Grunden til, at hun sov saa dybt; det var—Sygevogterfken, som Sog-net havde sendt, da Lægen fordrede, at det skulde sørge for en Pleierske til den Syge og BARNET! Utter klynkede BARNET i Buggen; Maria styndte sig hen til det, og ved hendes sagte Rynnen tang BARNET. I det Samme vaagnede den syge Moder. "Maria! Gud lønne dig!" udbrød hun glad. Den snorkende Kjertring blev vækket og sendt bort; Maria indtog hendes Plads ved Sygesengen, og, hvor træt hun end var af Reisen, vaagede hun dog hos den Syge hele Natten. Næste Formiddag kom Lægen for at se til Else. Da han gik, fulgte Maria ham udenfor og bad ham sige hende aabenhjertigt, hvad han mente om den Syges Tilstand. "Kummer og Rød har nedbrudt hendes Kraft mere, end Sygdommen har gjort", svarede han. "Hendes Liv henger i en svag Traad; forresten er jeg overbevist om, at en omhyggelig Pleie vilde gjøre Underverker; men—hvor skal Stakten faa den fra?" tilføjede han, og trak paa Skuldrene.

"Den skal hun faa", svarede Maria, hvis Besslutning i samme Die-blik var fattet; hun vilde blive hos Else og BARNET.

Lægen saa først forundret paa hende, men trykkede saa hendes Haand hjerteligt og gik.

Maria blev, og Lægen havde Ret; der skede et Underverk, Elses Liv var frelst; dog beholdt hun en Svaghed i Lemmerne, saa hun kun havde ringe Udfigt til selv at kunne ernære sig og BARNET; hvad skulde der saa blive af dem, naar Maria drog tilbage til Byen? Fattigvæsenet var en Trøst, hun næsten gy-

ste for. Saa listede Laaverne sig mangen Gang ned over hendes Kinder, om hun end søgte at skjule dem for den saa opofrende Veninde.

"Hør, Else", sagde Maria en Dag til hende; "hvis du ikke har Noget imod det, saa bliver jeg hos dig; du eier jo dog Huset her, saa sparer jeg Husleie; paa Landet er det billigere at leve end i Byen; Arbeide hjælper Vorherre mig nok til ligesaavel her som der; saa hjælpes vi ad det Bedste, vi kunne; med Guds Hjælp slaa vi os nok igjennem. Naa—og saa har jeg jo dog En, med hvem jeg kan snakke om Peter, indtil han kommer tilbage".

Med glad Overraskelse saa Else hende ind i det milde og endnu smukke Ansigt—Maria vilde blive hos hende og foreslog det selv—fore-slog det, som om det var Noget, hvorved hun selv kunde vinde. Al! Else følte Kjerlighedens, følte Opof-relsen deri! Hun stammede: "Ja! Ja!" slog Armene om hendes Hals og trykkede et langt og brændende Kys paa hendes Læber.

Altsaa—Maria flyttede fra Byen ud til hende. Der kom ordentlig en før ukjendt Hyggelighed i det fattige Hus, da Maria fik sit Smule Bohave stillet op der; hun fik endog saa et lidet Kammer ved Siden af det større omdannet til felles Soveværelse for dem, saa det yderste og større Kammer kunde behol-des til Dagligstue og Arbeidsværelse. Hvor hun vidste at holde Alt rent og net! Sommerjolen skin-nede dobbelt venligt ind gjennem de smaa, men altid pudsede Ruder og mellem de duftende Mesedaer og Ro-ser i Winduct, som om ogsaa den mærkede Forandringen, der var fo-

regaet indenfor. Selv den Smule Jord, der var udenfor Vinduerne mellem Huset og Veien, fik Maria opspadet; her blev sat Poteter, og et Par Ribsbuße, som stode tæt ved Huset, næsten overgroede af Gæs, bleve atter pleiede og skjede fiske Skud. Endog Folkene i Landsbyen mærkede den store Forandring og syntes godt derom. "Saa slap vi da for den Byrde paa Sognet!" sagde rigtignok Nogle med det Samme; det var nu derfor, at de egentligen vare glade ved Marias Gjer-ning.

En Tid lang gif det ret godt for de to Veninder med Udkommet; flittige og sparsommelige vare de, Arbeide havde de stadigt, mest fra Landsbyens og Omegnens Beboere, Noget fik Maria endnu fra Byen ved Hjælp af sin forrige Værtinde; men Else blev dog ved at være svagelig, og den største Part af deres Forsjorgelse hvilede paa Maria; dog knurrede hun aldrig, men arbeidede usfortrødent og trostlig. Naar de i Morkningen holdt lidt Hvile og passerede sammen, og Taler saa kunde komme hen paa tidligere Tider; ja, saa kunde rigtignok stundom Bemod lægge et Laareslor for Marias Dine, og et Suk kunde sjæle sig fra hendes Bryst; Meget var jo tabt, Meget var lidt; om Peter—ja, de kunde tale om ham; men aldrig horte de det Mindste om hans Ekæbne. Efter et Par Aars Forløb toge Sagerne en meget alvorlig Vending. Else fik et Anfald igjen af den forrige Sygdom, kun med Nød og neppe beholdt hun Livet; men fra nu af var hun fængslet til Sengen og var meget svag. Det var og blev en haard Tid for

Maria, fuld af Overanstrengelse og Savn; Vaagen om Natten og Arbeide om Dagen, den Syge skulde hun pleie, Barnet skulde hun passe; og slide dobbelt maatte hun for at skaffe dem alle Tre det daglige Brød; Alt hvilede jo nu paa hende alene.

"Forlad mig, Maria! Gaa ikke tilgrunde med mig! For mig bliver der nok sørget; det skal jo—Sognet;" hvistede Else en Nat, da hun vaagnede efter en kort og urolig Slummer og saa Maria endnu sidde boiet over sit Arbeide ved det svage Lampestjær. Hvor dybt hendes Dine nu laa; Kinderne vare blevne magre og blege; der var kun en eneste rød Plet paa hver af dem,—dette alene vilde have været Mærke nok for en Læge.

"Jeg bliver!" svarede Maria kjærligt, men bestemt. "Vend du dig blot om fra Lyset og sov, at du kan have lidt flere Krefter imorgen!"

Og Maria blev hos hende, sled og led, men klagede aldrig. "Hvad skulde der vel blive af Else og den stakkels Dreng, om jeg forlod dem? Og det er jo dog hans Søster, og—han kommer nok!" sagde hun ved sig selv. Prøvelsen skulde imidlertid blive endnu haardere. Der kom daarlige Tider; Enhver indskrænkede sig; Arbeidet blev mindre ogsaa for Maria; det var kun med yderste Nød, at hun kunde skaffe det Nødvendige; selv Huset havde de maattet sælge for en liden Sum, dog var det betinget, at de maatte beholde Husly der frit et Par Aar. Vinteren kom. Snart havde de ikke engang andet Brændsel end det, Maria og lille Kristen bar hjem fra Skoven; Armoden var for ramme Alvor trængt ind hos dem, og

Mædlidheden var just ikke en almindelig Dyd hos Landsbyens Beboere, kun en enkelt af Konerne stjal sig til engang imellem at bringe Maria Lidt. Stillingen blev endog-
saa værre; en ængstende Høite havde Maria allerede en Tid lang haft; Matheden var næsten daglig tiltagen, om hun end søgte at skjule det bag det venlige Smil, hvormed hun puslede om Else; tilsidst kunde hun ikke mere; hun bukkede under for Sorg, Savn og Anstrengelse; en Morgenstund var hun ikke engang istand til at staa op af Sengen.

"Hvad feiler dig, min Dreng?" spurgte en Mand lille Kristen, der lidt ud paa Formiddagen havde listet sig udenfor Døren og nu stod der og krøb sammen, medens han hulkede høit.

"Naa, hvorfor græder du saa?" vedblev Manden, der var standsset og venligt klappede Drengen.

"Na—det er—Moster—nu ligger hun ogsaa tilfængs! Og jeg fryser—og jeg er saa sulten;" sit Drengen endelig fremstammet, medens han vedblev at hulke.

"Naa, giv dig kun tilfreds; det kan der vel blive Naad for. Kom, min Dreng!" sagde Manden og tog i Døren for at gaa ind; lille Kristen smuttede foran ham og førte ham lige ind i det Kammer, hvor baade Moderen og Maria laa. Den Første havde grædende begravet Ansigtet i Hovedpuden og mærkede ikke engang den Fremmedes Komme; den Sidste saa op ved at høre hans Trin og vendte just Ansigtet lige mod den Fremmede. Han studsede og standsede ved at se dette Ansigt og ved at høre deyne Nøst, da hun mat spurgte: "Hvem er det?"

"Maria!" udbrod han næsten forferdet.

"Ak! kommer De her!" stammede hun til Svar, og Pletterne paa hendes ellers dødblege Kinder bleve endnu rødere, og hun for med Haanden over Dinene, som om hun vilde bortjage pinlige Synere fra Fortiden, der i samme Dieblit trængte sig frem.

Den Fremmede hed Petersen og var den samme flinke Smedsvend, som engang forgjæves havde friet til hende. I flere Aar havde han arbejdet i Udlandet paa forskjellige Steder; nu var der Noget, der uimodstaaelig drev ham tilbage til hans Fødeegn. Astenen forud var han naaet til Landsbyen uden at have mindste Tanke om, at Maria var der, og da man just behøvede en Bytned, havde han i Værtshuset halvveis allerede samme Asten sluttet Akkord med Bymændene, der vare samlede der, om at bosætte sig paa dette Sted, der kun var et Par Mile fra hans Fødeby.

Guds Veie ere underlige; Drengens Lærer skulde kalde ham fra Gangen til Byen ind til at gjenfinde og hjælpe hende, han dog aldrig ret havde kunnet slaa af Tanke. Hurtigt fattede han sig efter den smertelige Overraskelse. Her var ikke Tiden til at spørge ud og saa lange Forklaringer; at der var Nød paa Jærde, saa han for sine Dine, og det var ham i Diebliftet nok til at h nde.

"Ikke modfalden! Ikke modfalden!" sagde han. "Vi finde nok paa Naad. Vent lidt, jeg skal strax være her igjen! Du, hvor her dog er koldt! Kom, min Dreng! Et Par Træer have I vel; saa skulle vi

faa Ild i en Fart! Det er da heldigt, jeg er Smed, saa maa jeg da nok forstaa mig paa den Ting;" tilføiede han i en spøgende Tone; men en Laare stjal sig fra hans Dine, idet han vendte sig og skyndte sig ud i det lille Kjøkken. Et Par tørre Grene laa der; i Hast havde han gjort Ild i Ovnen, trøstet den grædende Dreng med, at han strax skulde komme tilbage til ham med Noget at spise, og saa ilede han afsted til Værtshuset, hvor han havde logeret sidste Nat. Kort efter kom han igjen, i utrolig kort Tid havde han faaet Meget udrettet, en Kone havde han med til at pleie de Syge og sørge for Drengen; en Kurv med Fødemidler, han havde kjøbt, bragte han ogsaa; lidt Brændsel havde han tinget, og en Vogn, der strax efter kom rullende for Døren, havde han leiet for selv at kjøre til Byen og hente Lægen. Denne rystede paa Hovedet, da han undersøgte Marias Tilstand, om han end trøstede godt nok. En halv Snes Dage efter var hun vel atter oppe og ved sit Arbeide, det blev vel ogsaa efterhaanden bedre med hende; men Kræfterne vilde dog ikke rigtig komme, heller ikke Hosten høre ganske op. Petersen var flyttet ind i det lille Værelse i Bykmedien, sang Iystigt, medens han om Dagen hamrede løs paa det gloende Jern, men glemte aldrig, naar Aftenen kom, at faa en liden Pasfiar med de to Fruentimmer, hvis trofaste Ven og Hjælper han var bleven, medens han dog altid undgik at synes paa trængende, og han vidste som oftest at give den Hjælp, han ydede dem, Afseende af, at det var en Tjeneste, der gjordes ham selv.

En Aften var Petersens Samtale med Maria bleven længere og livligere end sædvanlig; deres Samtale var efterhaanden bleven mere dæmpet; i Kammeret ved Siden af vare allerede Else og Drengen faldne i Slummer; de sagte Mandedrøet løde ind til dem gennem den halvt aabne Dør; mere fortrolig var ogsaa deres Samtale bleven; det var jo om Barndomstiden og dens fælles Minder, de talede.

"Ja—ja, det var en lykkelig Tid!" udbrød Maria, lod Haaenden med Sytsiet synke og saa drømmende og med et Smil hen for sig som tabt i venlige Erindringer. Pludselig for der en Sky af Bemoed over hendes Ansigt. "Åh, hvor blev det ikke anderledes sidenesther!" sukede hun.

"Maria", hviskede Petersen, og hans Stemme blev paa en Gang saa underligt blød og bevæget; "Åh kunde dog være blevet godt, hvis—"

"Ei, jeg beder Dem indstændigt", afbrød Maria ham og saa saa bønligt paa ham, at han velskikkeligt taug. Samtalen gik istaa; saa reiste Petersen sig, trykkede venligt hendes Haaend til Afsted, som sædvanligt, og gik. Taus og takkefuld blev Maria siddende endnu noget efter hans Vortgang, saa foldede hun sine Hænder til Bøn og gik til No. Aldrig før havde Petersen gjort mindste Gentydning enten til Marias Forhold til Undersøn eller til sin egen endnu ikke ganske udslukkede Kjærlighed, og aldrig gjorde han det senere. Man maa dog ikke tro, at han fra nu af viste sig anderledes mod hende end før eller unddrog de to Fruentimmer og Drengen sin Bistand. Paa ingen

Maade! Han var ikke af det Slags Folk; men Et blev klarere og klarere, nemlig, at Maria fra hin Aften af mere og mere søgte at undgaa hans Hjælp, bestræbte sig desto stærkere for at fortjene det Nødvendige, endog med Overanstrengelse, og søgte endog at skjule mangt Savn for ham. Intet Under altsaa, at Kræfterne atter toge af, sjønt hun ikke vilde lade sig mærke dermed.

Vinteren, som i et Par Uger havde været mildere, var igjen bleven strengere og havde læret saa stærkt paa Marias Smule Brændsel, at der neppe var nok tilbage til et Par Dage. Klart og smukt var imidlertid Veiret just den Estermiddag, hun gjorde denne Begrening, medens hun sankede det Par tilbageblevne Tørv sammen og stablede de saa Vedtræer saa omhyggeligt op, som om det kunde hjælpe til, at de vilde forska bedre.

"Solen skinner saa deiligt, og det er saa stille; jeg vil liste mig afsted til Skoven og sanke nogle tørre Grene; hvo ved, imorgen lader det sig maaske ikke gjøre; Veiret kan jo hurtigt forandre sig", sagde Maria ved sig selv.

Til Esse sagde hun blot, at hun gik et Grinde ud, men skulde nok være tilbage, inden lille Kristen kom fra Skole, satte en Skaal med Drikke hen til hende paa det lille Bord ved Sengen, lod Døren mellem Kammeret og Stuen staa aaben, lagde et Par Tørv til paa Ilden og gik. Husets Dør lukkede hun ilaas ubvendigfra og stak Nøglen ind under Dørtærskelen, hvor Kristen vidste at finde den, hvis han kom tidligere hjem end hun. Den nærmeste Bei til Skoven var forbi

Smedien; men den gik hun ikke; der var jo Petersen, hun kunde høre Hammerslagene, og han havde, da han for en Tid siden en Dag saa, hun gik derud med Kristen, strax kastet Hammer og Tern og var løben ud til hende og havde ikke hørt op med sine Forestillinger, før hun lod sig bevæge til at gaa hjem igjen; selv havde han saa bragt en Sæt Kul hen til dem, og om Estermiddagen kom en af Bønderne kjørende med lidt Ved uden at ville sige, hvem det var fra. Og den næste Gang hun atter gik forbi Smedien for at gaa i Skoven, kom han saa ikke igjen ud, og da han ikke kunde saa hende til at vende om, fulgte han saa ikke selv og tog derude uden videre Vedknippet paa Naffen og bar det hjem til dem?

Idag gik hun derfor en Omvei. Koldt var det, ret en klingrende Frost, det mærkede hun egentlig først, da hun kom udenfor Byen; men blifstille var det, og Solen skinnede saa velsignet. Hun svøbte sig tættere ind i det store, gamle, uldne Tørklæde, hun havde taget paa, listede sig afsted, og, om det end gik langsomt nok, maatte hun af og til standse for at trække Maade især efter Hosteanfaldene—saa naaede hun dog Skoven og gik ind paa en Sidevei og derfra ind i den nærmeste Del af Skoven. Hvor morsommeligt faldt det hende ikke idag at saa de tørre Grene samlede og slæbte ud til Veikanten! Hvor ofte maatte hun ikke stønnende læne sig op til et Træ for at puste lidt ud og samle Kræfter paany! Og, da hun saa stod i den forunderligt tause Skov, hvor mange mørke Tanker trængte saa ikke ind paa hende!

Endelig blev hun færdig med at fænke saa Meget sammen, som hun tænkte, hun kunde bære, fik Knippet snøret sammen og, efter nogle for-gjæves Forsøg, op paa Ryggen, og derpaa begyndte hun sin Vandring hjemad. Det var just hin Vinterfestermiddag, der taltes om i Begyndelsen af den lille Fortælling, og Maria var just den fattige Kvinde, der saa langsomt gik henad Skovveien med sin Burde.

Langsommere blev efterhaanden hendes Gang, hendes Skridt kortere, oftere og oftere standsede hun, og længere stødte hun sig saa til den Gren, hun brugte som Stof. Endelig naaede hun næsten hen til Enden af Sideveien. "Hvor jeg dog er træt!" sukede hun. "Jeg vil hvile mig lidt—blot et Dieblis, saa maa jeg afsted igjen".—Lidt fra Veien laa et fældet Træ saaledes, at man kunde sætte sig paa Stammen og læne sig op til et andet træ ved. Her satte hun sig, lod Knippet synke og lænede sig udmattet og med et dybt Suk tilbage. "Hvor det bliver koldt!" udbrød hun, og svøbte sig tættere ind i Lørklædet. Hun saa op mod den klare Aftenhimmel. Fra de bladløse Trætoppe var den sidste Solstraale flygtet, og just nu begyndte Klokketonerne fra Landsbykirken at lyde over til hende. Hvor ofte havde hun ikke før følt sig tiltalt af dybe Toner i en stille Aften, men aldrig dog som nu; det var, som om hver af dem bar en Englehilsen til hende om Fred, som om hver af dem sang om den levende Gud og Frelser; der bredte sig en Ro over hendes Ansigt; et blidt Smil spillede om hendes Mund, og hun lukkede Dinene, som om hun

vilde holde fast paa indre Synet, hvilke hun nødtigt vilde slippe. Hendes Læber bevægede sig stille. "Ja—Herren lever!" hviskede hun, og lidt efter: "Han kommer nok—han kommer!" saa blev hun ganske taus og sad stille; Hovedet var sunket tilbage mod Træet, hvortil hun lænede sig; de foldede Hænder vare sunkne ned i Skjødets, ikke et Lem rørte sig. Det raslede i det visne Løv i Nærheden; et Raadbyr kom frem mellem Buskene lige overfor hende; det studsede og standsede, stirrede noget paa Skikkelsen foran sig og sprang saa atter bort; hun bevægede sig ikke det mindste ved Larmen. Klokkelyden taug; Stjernerne begyndte at blinke; Maria sad endnu ubevægelig, den samme Ro over Ansigtet, det samme Smil paa Læben. Stjernerne skjulte sig bag et Skydække; Snefnokke begyndte at dale gennem den stille Luft; de faldt paa hendes Ansigt; men ikke en Muskel bevægede sig. Nu lod der Naab igjennem Skoven; det var hendes Navn, der raabtes, med ængstelig Røst—hun hørte det ikke; Snefnokkene faldt tættere og tættere, der laa allerede et Snelagen over den Slumrende; og saa Døden er jo en Slummer!

Bed første Morgengry blev det levende i Skoven; mange Trin og mange Stemmer lode. Bygmeden, som havde fulgt lille Kristen hjem ved Solens Nedgang Dagen forud, var bleven ængstet ved at høre af Else, at Maria var gaact bort uden at sige hvorhen og uden at være kommen tilbage. Et Kvarters Tid ventede han; men hun kom ikke; da drev Angsten ham afsted for at saa opsporet hvilken Vej hun var

gaaet, og saa ile hende imøde. Længe spurgte han forgiæves. Hvo havde vel lagt Mærke til hende, den fattige Kvinde? Endelig fortalte en liden Pige ham, at hun var gaaet ad en Markvei hen imod Skoven. Nu skyndte han sig derhen, han søgte, han kaldte; intet Svar, intet Spor af hende! Han ilede tilbage til Landsbyen og fik nogle Mænd med sig; de streifede gennem Skoven; men deres Raab bleve ikke bevarede, deres Søgen var forgiæves; med et ubeskriveligt tungt Hjerter maatte Petersen vende tilbage til Landsbyen. Hvad Trøst havde han at bringe til Marias fattige Hjem? Han havde jo selv tabt Haabet om hendes Frelse. Næste Morgen blev Skoven igjen og endnu usiagtigere gennemsøgt. Fra en Hovedvei dreiede Smeden ind paa en Sidevei, hvor de ikke havde været Aftenen forud. Tæt ved Begyndelsen af denne Vi var der lidt til Siden bag et fældet Træes Top Noget, som slagrede for Morgenwinden; dette vakte hans Opmærksomhed, han ilede til—der sad Maria lænet til Træet med en No i det livlose Ansigt, der vidnede om den himmelste Fred, hvormed hun var hensovet.

Et Dieblit stod han der maaløs af Smerte, saa vilde han just kalde paa de Andre for at faa Liget haaret hjem; da lod der hoi Lattev, lystig Sang og halvt vilde Skrig ude paa den store Skovvei; det var Nattefærmere, der havde været i Drifkelag og nu vendte tilbage til Landsbyen. Næsten forbitret gik Smeden imod dem, som om deres Larm kunde forstyrre den Dodes Fred. "Herhen og læt Alvor!" raabte han

med sin stærke Stemme. "Hjælp mig at bære den Døde hjem!"—Karlens Sang og Skrig forstummede strax, og de løb hen til ham; selv den Lystigste iblandt dem—en Fremmed, der saa ud som en vandrende Haandverksvend, daarligt klædt, med et noget fordruffet Udseende og Hatten paa Snur—blev tans og slentrede bag efter dem. I Hast danne de Smeden ved Karlens Hjælp en Baare af Grene og lagde Maria derpaa. Netop da han kuffede sig for at brede brudes Tørklæde, som han havde løst, hen over hende, kom den Fremmede til, trængte sig nysgjerrig frem og kastede et Blik paa den Dodes endnu ubedækkede Ansigt. Som ramt af et Lyn for han tilbage. "Maria!" raabte han, idet han rystende og med dødblegt Ansigt stirrede paa den Døde. I et Nu var Smeden ved Siden af ham; den Fremmedes Udbrud havde bragt ham til at fare op. "Ukling, er det dig!" raabte han barsk, idet han greb ham haardt i Skulderen og saa ham stivt ind i Ansigtet; derpaa kastede han ham foragteligt tilside. "Kom! Tag fat!" sagde han til Karlene, der forundrede stirrede paa de To, og langsomt og taust gik Toget nu gennem Skoven til Landsbyen.

Ja, det var Peter Andersen. "Han kommer nok!" det havde været Maria som et lysnende Haab, hvor mørkt end ellers Alt var for hende—som en forunderlig fast Tro, hvor stærkt det end vølgede i Hjertet—som en dustende Blomst, der voxede op selv af Sukkens Jordbund. Og han kom! men hendes Dine saa ham ikke, og saaledes var det vel just bedst!—

Gamle Snekker Birum havde bedømt Svenden rigtigt; han var en daarlig og letfindig Person. Guld havde han ikke hentet i Amerika; Sten havde han slaaet paa Landeveien derover, dog ikke, førend Sulsten drev ham til at lade Daarstaben fare og tage sig Arbeide. Han var bleven mere og mere ussel og forfalden. En Dag stod han sulsten og sløb lænet op til en Fortvøiningspæl ved New Yorks Havn; da blev han vækket op af sin Sløvhed ved bekjendte Toner; to Skibskapteinere kom hen imod ham og taledede høit sammen i Modersmaalet. Modersmaalet—hvor har det dog ikke en vidunderlig oplivende og fortryllende Magt, og allermest naar det i fremmed Land uventet lyder for vort Øre!—Han for op, traadte raft hen til dem, rev den pjalteede Sue af Hovedet og sagde ydmygt og bønligt: "Forbarm Dem over en Landsmand! Jeg er sulsten og hjælpeløs, giv mig Arbeide eller Brød!"—"Lad den Kaper seile; han ser ud til at holde mest af Flasken!" udbrød den Sue af de Tiltalte og vilde drage den Anden videre med sig; men denne, der lod til at have et blødere Hjerte, standsede og fæstede et paa en Gang prøvende og medlidende Blik paa Personen, som paakaldte hans Medlidenhed. "Nu, saa du vil dog arbeide?" sagde han. "Vel! Jeg vil se, om jeg kan bruge dig; følg med, Kokken finder nok Tid at mætte dig med!"—Andersen fulgte, ja, han fulgte endog længere, end det først havde været hans Tanke; han blev ombord ogsaa, da de seilede bort fra New York; Føde fik han og Høje med, om denne end var liden nok; hans Sømandsdyg-

tighed kunde det jo heller ikke være synderligt beventt med. Skibet skulde til Hamburg med sin Ladning og kom ogsaa lykkeligt dertil. Andersen fik nu Valget imellem at gaa iland og søge Erhverv ved sin forrige Profession eller blive ombord og blive Sømand; han valgte det Første. Med nogle Penge i Lommen og nogle alvorlige Formaningener sendte Kapteinen ham iland. Baade de Første og de Sidste vare imidlertid snart sporløst forsvundne. Da Kapteinen næste Dag gik tilbage til Havnen fra den Grosferers Hus, til hvem Ladningen var hjemført, saa han nogle Svirregaster komme ud fra et Værtshus og skinglende og larmende slænge henad Gaden; iblandt dem var Andersen. Den Smule Penge, som den medlidende Kaptein havde givet ham, var saaledes hurtigt sat overstyr, og nu begyndte han at "vandre" som Snekkersvend. Sjeldent fik han Arbeide, og fik han det, saa var det snart igjen forbi dermed; Ingen skjottede om at beholde ham længe; mangt et Maaltid Mad og mangen Dram skaffede han sig vel ved sine løgnagtige Fortællinger om sin Skjæbne i Amerika; men ofte led han Nød. Nærmere og nærmere kom han til Marias Fødeby. Var det Kjerlighed til hende, der endnu—som en fressende Engel maasse—drog ham derhen?—Nei, under sit vilde Liv havde han aldeles skrevet den i Glemmebogen, og dukkede der nu en Tanke om hende op fra hans Livs Skibbrud, det var dog ikke Kjerligheden, den atter vaagnede Kjerlighed, der bar den frem; nei, han var og blev en letfindig Krabat.—"Elleby—Elleby!" udbrød han,

da han en Dag stirrede paa Weiviferen ved en Korsvei. "Rigtigt—den fortræffelige Stad B^o ligger jo ikke langt derfra!—Hurra! Der skal vi gjøre en Vending hen. Hvo ved—der kunde maaske endnu være Noget at hale; Pigen sidder maaske endnu og venter paa—Guldfisken! Ha! Ha! Ha!—Hm. man er jo vel bleven noget medtagen siden sidst! Nu, man finder vel paa noget rigtigt Rørende at binde dem paa Ermet; saa gaar det! Ha! Ha! Ha!"—

Saa, han saa rigtignok noget medtagen ud, og den luvslidte Dragt var ikke bleven penere af Grøstektanten, op til hvilken han havde slængt sig halvt beruset Aftenen forud; mere indbydende blev hans Udseende just hellerikke ved det uredte Haar og det sløve Blik og de blege, oppustede Kinder, hvorfra hver Rødme forlængst var svunden, endog Skamsfuldhedens. Ved Solens Nedgang kom han i Nærheden af en Skov, bag hvilken en liden Landsbys Huse tittede frem med de hvide Skorstenspiber. Han vilde just gaa gennem Skoven derhen, da en skurrende Violin og en falsk Klarinet lode fra en Gaard noget borte fra Weien. Det var Noget for ham; der maatte jo være Lystighed derhenne, og saa kunde der vel ogsaa falde Lidt af til ham! Strax gik han derhen. Landsbysten var just den, hvori hans Søster og Maria boede; men det havde han ikke mindste Formodning om; Skoven foran ham var just den, hvori Maria slæbte sig hostende og langsomt frem under sin Byrde—og medens Aftenvinden hviskede i det bladløse Træ over den Døendes Hoved, og Aftentlokkens Toner sang den sidste

Fredssang for hende, og der selv gennem hendes sidste Suf aandedes: "Han kommer nok!"—saa sad han og drak og var lystig med Svirebrødre.—Dog næste Morgen i Skoven talte den Døde alvorligere til ham, end nogen Levende kunde have gjort, og den pludseligt opvaagne Samvittighed tog et ganske anderledes stærkt Greb i hans Hjerte, end den haandfaste Smed havde taget i hans Arm. Han sank sammen paa den snedækkede Jord med Panden paa samme Sted, hvor Maria havde siddet, da hun udaandede. Den sidste Lyd af deres Fjed, som bare Liget bort, var forbi; han laa endnu paa samme Sted; man skulde have troet, at det uhyre Slag, som ramte ham, havde dræbt ham—saa ubevægelig laa han der—dersom han ikke havde hulket høit; ja, det var jo ogsaa bitter Bødsgraad, — hvor Meget havde han ikke at angre! Ingen Strøm af Taarer kunde flette det Jorgangne ud eller bringe det Tabte tilbage; nei, men Guds Naade brugte Smerstens Storm og Taarernes Strøm til at bære et nyt Liv til hans Hjerle!

Nar gik hen. Andersen var bleven i Landsbysten; en flittig og paalidelig Arbejder var han bleven, først naar Aftentlokket ringede, undte han sig Fritid; saa lagde han Bertøiet fra sig, trak Frakken paa og gik ud i det Frie; Enhver vidste, hvor han gik hen; ved Marias Grav standfede han, der stod han en Stund stille og taus med foldede Hænder, og Læberne bevægede sig i sagte Bøn. Afholdt blev han af Alle, endog Smeden blev hans Ven; for den syge Søster og hendes Søn

sørgede han trofast; det var ham om hans Mund; dog jo—fort før ikke blot en broderlig Pligt, men Døden luffede hans Dine, gif der ogsaa en hellig Årv fra Maria; et saligt Smil over hans Ansigt; men aldrig kom der et lystigt Ord "Nu kommer jeg—Maria—nu kommer jeg!" hvissede han og udaandede.

Mils Bibe Stockfleth.

Et Livsbillede fra den norske Kirke.

(Slutning.)

Da der nu forelaa en begyndende Literatur i det finske Sprog (Lærebog og Grammatik, Luthers lille Katekismus, Matth. og Mark. Evang., en Bibelhistorie samt Wegels's Andagtsbog for Menigmand), indgav Stockfleth i April 1846 en Førelæsningsbetænkning til Regjeringen om, at vordende Præster for finske og kvænstede Menigheder skulde forpligtes til at kjende sine Menigheders Sprog, hvilken Førelæsningsbetænkning ledede til, at en saadan Bestemmelse for Fremtiden blev truffen. Stockfleth ansøgte, da den ham bevilgede 3aarige Ansættelse var udløben, om en fornyet 3aarig Ansættelse for dels i Kristiania at fortsætte sine Førelæsningsbetænkninger og Udgivelsen af finske Bøger, dels for end engang at reise til Finmarken for at fuldende sin Missionsvirksomhed. Ogsaa denne hans Ansøgning blev indvilget, og han tiltraadte derfor i Juli 1851 sin sidste Rejse til Finmarken, men uden sin Hustru's Ledsagelse.

Der forestod denne Gang Stockfleth mange Lidelser og mangen kummerfuld Time i Finmarken. Da han var kommen derop, blev han nemlig af Biskopen underrettet om,

at der i Kautokino var opstaaet en religiøs Bevægelse, som havde antaget en foruroligende Karakter. Sejere fik han ogsaa fra Menigheden et fint Brev, der lød saaledes: "Du naadige Lærer og Sjælesørger! Kautokino Menighed har syntes godt om Stockfleths Bøger. Vi takke dig at have oversat Bøger i vort eget Sprog, og vi bede dig fremdeles ved Guds Bistand, om det er muligt, da at skaffe os hid Psalmebøger, som benyttes i Kirken. Vi ønskede, dersom det var muligt, en i Finske kyndig Præst, som kunde prædike uden Tolk. Vi have levet vel, hvad Legemet angaar, siden du sidste Gang var her. Ved Guds Naade er det sket, at vi har begyndt at fornemme det syndige Levnet, i hvilket vi har v. andret, og ved Guds Naade vil vi med Ydmyghed ty til Gjenløsere. Vi længes efter at se dig igjen, om det var muligt. Hele Menigheden frembringer mange Hilsener". I en Efterkrift havde Finmarkerne tilføjet, at de havde affkøbt al Brændevinshandel og Brændevinsdrif. Under den hele Bevægelse vedblev man at ivre mod Brændevinsdrif som en Synd frem-

for alle andre. Støckfleth havde tænkt at reise til Kautokeino paa første Vintersjøre, men nu hørte han rundt om i Ostfinmarken hente om, at der var udbrudt Uroligheder deroppe. Han blev derfor mere og mere tvivlraadig, om han ikke skulde forsøge strax at reise did. Det var imidlertid ingen let Sag. Han maatte nemlig isaafald reise med Baad op over Tana og en af dens Bielve forbi Karassjok og endelig tiljods tilbagelægge en flere Dages Rei. Man var allerede i Oktober Maaned, og daglig kunde det ventes, at en Frostnat vilde bedække Tana med Is og gjøre Reisen umulig. Han havde allerede tilfagt Skyds til Wadsø for at holde Guds-tjeneste der, men en stærk Modvind hindrede Afreisen. I Uro og angstelig Befymring for Menigheden i Kautokeino gif han frem og tilbage paa Strandbredden, da man pludselig raabte ned til ham, at "Søposten fra Tromsø var kommen". Da han kom op til Huset, laa der Brev til ham fra Biskopen, og han ser nu, at Forvildelsen i Kautokeino endog var større, end Rygtet havde sagt. Biskopen lagde ham Sagen paa Hjerte og anmodede ham om, hvis det var muligt, endnu samme Maaned at reise til Kautokeino. Støckfleth besluttede strax at vove Reisen. "Det var jo Gud, som havde kaldet ham". Den Vind, der var imod, naar han skulde til Wadsø, kunde han bruge ind over Barangerfjorden. Da han naaede Tana-elveu, kunde der paa Grund af Marstiden ei være Tale om Skyds-tilfagelse, men ved Løfte om tredob-belt Betaling og Erstatning, hvis Baaden skulde gaa tabt, fik han dog

Baadskyds. I Begyndelsen gif Rei-sen opover Elven nogenlunde. Man fik Mattely hos de ved Elvebredden boende Finner, og Fossefaldene vare ikke betydelige. Men efter at de havde passeret Karassjok, var der den ene Fos efter den anden af mer end en halv norsk Mils Længde. "Det fusede og brusede, larmsde og stummede, saa at jeg var paa Rei at tabe Hørelsen. Undertiden blev Baaden med en rivende Hurtighed slynget tilbage nedad Elven, men med hurtig og behendig Anvendelse af Stagerne bragtes den igjen i de Stagenses Magt, forinden den fyldtes, kandrede og sloges istykker i Fos'en. Gjentagne og kraftige Slød med Stagerne tvang Baaden opover gjennem den larmende og stummende Fos. Vi havde endnu en halv Mil lang Fos for os, den farligste og vanskeligste paa den hele Elv; det led allerede saa langt ud paa Estermiddagen, at det vilde blive mørkt, før end man kunde komme igjennem den. Man lagde isand, dels for at raadslaa, dels for at puste ud. Efter en kort Raadslagning gjorde Lensmanden Udslaget; han erklærede, at det endnu var muligt at komme gjennem, for Mattens Mørke oversaldt os, men at intet Dødblik var at give bort". Efter foruivlede Anstrengelser lykkedes det endelig at bane sig Rei. I Mulm og Mørke naaede man en forladt Høstegamme, hvor man overnattede. Der var endnu 9 Miles Vandring til Kautokeino. Den hele Strækning var Morads og Myr. Vandet i disse var bedækket med Is, som brast under Fødderne. Dag efter Dag gjentog det sig, at Støckfleth gif til

han bevidstløs segnede om paa en eller anden tør Plet, som Finnerne efter megen Leden fandt. Fjodderne hovenede op paa Grund af Isvandet; thi lige siden han forlod Karassok, havde der ikke været Anledning til at stifte paa Fjodderne. Endelig naaede man Kautokeino. Det var netop 14 Dage, siden Stocckfeth havde modtaget Biskopens Brev. I denne Tid havde han, som han siger, "lykkelig og vel i alle Henseender" tilbagelagt 50 Mile. Han var nu henved 65 Aar gammel og havde allerede i længere Tid lidt af Svækkelse i den venstre Høje og Kne; men under alle Lidelser var det en Tanke, som holdt ham oppe: han havde ei letjindig i Tillid til sin egen Kraft begyndt denne Reise, men ene og alene "fordi han var kaldet af Gud".

Strax ved Ankomsten mærkede Stocckfeth, at hans Nærværelse var i høieste Grad nødvendig. Den religiøse Bevægelse var fremkaldt ved Prædikanter fra det nærmeste svenske Nabofohn. Ved rystende Lovprediken søgte disse at føre sine Tilhørere gennem en krampagtig Synderkjendelses Gru til Naadeforvisningens triumferende Jubel. Man maatte se sig med Sjæl og Legeme i Selvedes Luer og derfra ført af Kristus eller af en Engel til Himlen samt kunne ansøre, i hvilket Dieblisk Gjenfødselen var indtraadt. "Sorgen gtrede sig ved Graad, Sukken og Stønnen, Glæden ved Latter, Dandsen, Springen og Hoppem". Som det ved den Slags Bækkelse let sker, at man forledes til Ringagt for Kirkens Naademidler og over Ord og Sakramenter sætter sine egne Høvelser og Fornemmelser, der uden

videre skulle gjælde for Landens Tale til Hjertet, saa laa især denne Fare nær her i Kautokeino. Finnerne havde ikke, lige til den sidste Tid, et Guds Ord i sit eget Tungebraal. Det var desuden kun en ganske kort Tid af Aaret, at Kautokeino Menighed havde geistlig Betjening, og selv da ved Præster, der kun gennem Tolk kunde meddele sig til den. Derfor var her en frugtbar Jord for religiøs Forvildelse. Nogle begyndte at paasta, at de i den Grad vare hellige og retfærdige, at Syndigheden i det Høieste kun stak i de ydre Lemmer. Senere hed det: "Den Vandelige har Tilladelse til at gjøre Alt; thi hvad han end foretager sig, saa kan det ikke være Synd, da han styres af den Hellig-Aand, og de Vandelige skulle regjere Jorden. Præsterne og Øvrigheden ere Djævel, som man hverken skylder Erbødighed eller Lydigheid eller Skat. De Vandelige ere Præster, dem skal man lyde; de skulle besidde Alt". Allerede samme Aften, som Stocckfeth antom, mødte han et Oprin, der strax gav ham et Indblik i Tilstanden. "Det var mørkt, saa hans Komme ikke blev bemærket. Strax ved Landingen hørte han Lyden af støiende og buldrende Mennesker, der udstødte vilde Raab. Det var paa tredie Døgn, de saaledes havde raset uden Søvn. Deres Boldsomhed var tiltaget mer og mer, Mænd og Kvinder vare blevne pidskede, fordi de ikke vilde ombvende sig til disse forvildede Mennesker. Hvor de droge frem, udbredte de Skrek og Forvirring". "Da jeg", siger Stocckfeth, "ikke vilde afvente deres Besøg, gif jeg strax efter min Ankomst alene hen

til dem. Jeg kom ind i en lang mørk Gang, aabnede Døren til Stuen og gik ind. Jeg hilsede, men Ingen besvarede min Hilsen. Jeg sagde, hvem jeg var, og at jeg ønskede at tale med Kirkeværgeren og Medhjælperen, i hvis Hus de havde taget sin Bolig. Jeg fik fremdeles intet Svar og saa mig nu nærmere om i Stuen. Tvende Mandspersoner og et Fruentimmer hoppede med begge Benene op og ned, fordømmende alle Uomvendte til Helvede; paa Gulvet laa Mænd og Kvinder og Børn. Da jeg omsider blev kjendt, vendte de tre Hoppende sig imod mig, fordoblede sine Bevægelser og bleve end mere højrokkede. Da de trængte mig ind paa Livet, bragte et Par Nap af en Spadsersstof, jeg havde i Haanden, dem til at standse med deres videre Fremtrængen imod mig, men nu kom der Liv i dem, som løb paa Gulvet, Alle kom paa Benene, hoppede, sloge op og ned med Armene, med ophidsede og fordreiede Ansigter, udstødende Trusler og Fordømmelser over alle Uomvendte. Der laa noget saa Vanvittigt, noget saa Dæmonisk i deres Vildskab. Jeg gik omsider langsomt og rolig hen til Døren. Måttet deres Ophidselse, deres uafbrudte Hoppet, Huset, Truen og Opfordring til Omvendelse, lode de mig dog uanfægtet den nødvendige Plads. Da jeg var kommen udenfor, gik jeg 5—6 Skridt frem og vendte mig imod dem og blev atter staaende og saa paa dem. Hujende, hoppende og bandende stillede de sig op udenfor Huset, de vare saa hæse, at man næsten ikke kunde skjælnede artikulerede Lyd. Da jeg gik, forfulgtes jeg

af deres Huset, indtil jeg var kommen dem af Synet.

Der begyndte nu mer end nogensinde for en tung Arbejds Tid for Stokfleth. Marle og Silde var han rede til Hjælp og Veiledning for Enhver, der vilde ty til ham. Snart havde han ogsaa den Glæde, at ikke alene de Rolige, der hidtil havde staaet udenfor Bevægelsen, men at og de Vakkende sluttede sig til ham og ved ham levedes til Klarhed. Mangt et 'Taf, kjære Præst', fulgte hans Vej. De saakaldte "Mandelige" derimod vilde naturligvis ei vide af ham. De mere Stillskerdige blandt dem lode sig noie med at sige: "Stakkar, han vil give af den Aand, som han har, Stakkar!" Men hos dem alle vakte det stor Forbitrelse, at Stokfleth viste dem tilbage fra Herrens Ord. "Vi ville ingen Syndsforladelse have, den kan du beholde, men vi forlange, at du skal give os Sakramentet til Tegn paa, at du erkjender vor Mandelighed". De paastode, at de hos et Par Naboprester uden Videre kunde blive antagne, og det ærgrede dem derfor bittert, at S. dømte saa ganske anderledes om deres Mandelighed. "Saadanne Uandelige antager du og os Mandelige ikke", udbrøde de saaledes engang, da S. i deres Overvær antog til Nadvergjeft En, der med Erkjendelsen af sin Synd begjærede Sakramentet. "Ja, Saadanne antager ikke alene jeg, men ogsaa Gud", svarede Stokfleth. Hvorvel "de Mandelige" ringagtede Guds Ord, saa læste dog Bevægelsens Ledere hemmelig i Skriften for at finde Bibelsteder, hvormed de kunde bevise sine Paastande. Blandt de uslykkeli-

ge Bildelede var der En, som gif omkring og vilde aarelade Folk for at befri dem fra noget af det "Syndens Djevleblod", som flød i deres Aarer. Han kom en Aften ogsaa til S. Denne taffede for Bedkommendes Tjenstagtighed, men ønskede Udsættelse. Endelig antog Forvildelsen en saa voldsom Karakter, at den verdenslige Dyrigheds Indskriden blev nødvendig. En Dag kommer nemlig en Fin ved Navn Rasmus, der før havde udmærket sig saavel ved sin Begavelse som ved retskaffen Wandel, ind til Støckfleth og forlanger, at denne skal anerkjende ham for at være "ikke Kristus, men højere end Kristus". Senere kom han igjen ledsaget af to Andre og sagde, at S. hørte Djevlen til og skulde derfor ingen Fred nyde. Ved tilkaldt Hjælp bleve de trods voldsom Modstand drevne ud, men forsøgte siden at storme Gadedøren og lovede at komme mandstærke tilbage. S. meldte Amtmand og Foged, at det var umuligt at vide, til hvilken Iderlighed Uroffisternes Voldsomhed kunde gaa, da de nu neppe frygtede for at lægge Haand paa sin Præst. Han sendte tillige Express til Fogden med Forlangende om, at denne uden at oppebie Amtets Ordre paa Støckfleths An- og Tilsvær skulde sende Folk og arrestere de 6 Hovedledere. Nødvendigheden af denne Forholdsregel viste sig snart.

En Søndag, da Gudstjenesten var begyndt — Kirkesangeren holdt Indgangsbonnen, og Præsten knelede ved Alteret — trængte den samme Fin Rasmus op paa Prædikestolen og udtalte med høi og klar Stemme en Fordømmelse over Præ-

sten og Opfordring til Menigheden ikke at taale ham længere. Efter at have sagt dette lod han sig uden videre Modstand føre ned af Prædikestolen, hvor han ikke lod til at føle sig hjemme, men tog nu sin Plads i Kordøren. Her udviklede han hine Paaastande nærmere og lod sig hverken bringe til Taushed eller til at fjerne sig. Med "ildfuld Betsalenhed" opfordrede han snart Støckfleth, snart Menigheden til at omvende sig fra Mørket og Satan til ham, men blev endelig, just som han med et tordnende: "Voi Kne og bed!" vendte sig mod Støckfleth, greben og efter en fortvilet Modstand fra hans egen og nogle Naar. ds-fællers Side bragt ud ved de af Fogden sendte Mænd.

I Begyndelsen af Februar 1852 kom baade Biskopen og Stiftamtmanden til Kautokoino. Der holdtes Forhør, og de værste Uroffistere arresteredes og tiltaltes. Efterat Dommen var falden, var der fire, som appellerede til Kongen, "fordi de havde Lyft til at se, om Kongen var omvendt eller ei!" Da de ei bleve benaadede, sagde de naturligvis, at han var en uomvendt Konge. Det varede meget længe, inden Finnen Rasmus kom til Erkjendelse. Medens han sad arresteret i Tromsø, besøgte Biskopen ham og samtalede med ham. En Dag efter en meget lang og livlig Samtale sagde Biskopen ved Afskeden til ham: Gud være med dig! Finnen svarede: "Ja, nu gaar jeg bort med al Guds Kraft, saa bliver Bispen tilbage uden Gud". Senere blev han indsat i Kristiania Engthus, men først efter et Mars Forlob under en haard Sygdom kom han til Anger og

Omvendelse. Da han hørte, at Støckfleth netop var i Byen, ytrede han Dnsse om, at denne vilde komme til ham. Det skede. Støckfleth, den samme Præst, som han Mæret i Forveien fra Prædikestolen havde fordømt, stod nu hos ham i hans sidste Stund og lyste Herrens Betsignelse over den Angrende.

Trods de energiske Forholdsregler, som vare trufne ligeoverfor Uroftifterne, gik der naturligvis en længere Tid hen, inden den gamle Orden blev gjenoprettet. Ved Fogdens Afreise kunde dog Støckfleth lade Politiasistenterne følge med ham, da han ikke længer ansaa deres Nærværelse for nødvendig. Der var naturligvis ogsaa blandt de Billedede Mange, som siden, trods bedre Vidende, en Tid holdt fast ved sine vildfarende Meninger, fordi de skammede sig for at bekjende. Støckfleth blev i Kautokino indtil Begyndelsen af April 1852. Før sin Afreise havde han den Skæde at indsætte som Præst der den nuværende Biskop i Tromsø Svoslef, der i Kristiania havde studeret Finske med saadan Fremgang, at hele Menigheden i Kautokino erklærede at have forstaaet hans Tilfredselsprediken Ord til andet. Støckfleth kunde da nu trygt forlade den saa haardt hjemsogte Menighed, for hvilken der snart oprandt en bedre Tid, og han sagde nu Finmarken for bestandig Farvel. Efter at være vendt tilbage til Kristiania bejæftigede han sig fremdeles med at udgive Bøger for sine Finner. Han havde i Mellemrummet mellem tredje og fjerde Rejse udgivet Pontoppidans Forklaring og hele det nye Testamente. Nu da den sidste Finmarks-

rejse var endt, udgav han en norsk-lappisk Ordbog, Luthers Passionsprædikener og Postille, Davids Psalmer og flere andre Skrifter. I Mæret 1853 indgav han Ansøgning om Afsted og levede sine sidste Aar i Sandefjord. Svagheden i Knæ og Høfte var tiltagen, saa han maatte bruge Stok og Krykke, men hans Sind var freidigt som altid. Derom vidner nofsom den allerede før nævnte Dagbog over Missionsrejser i Finmarken, som han udgav i 1860, og hvoraf vi ovenfor have leveret saamange Uddrag. Efter tre Ugers Sygeleie døde Støckfleth frimodig og gudhengiven den 26de April 1866, 79 Aar gammel. Hans Hustru, der var 15 Aar yngre, overlevede ham kun tre Aar.

Om Finnernes Karakter siger den berømte Ethnolog, Finlænderen Castren: "Fred er Finnernes Bølgsprog, om Fred er hans første Spørgsmaal, Fred er hans Afstedshilsen. Blottet for de fleste af Livets Nydelser, omgiven af en ubetvingelig Natur, hensænket i Armod, er ham beskæret den misundelsesværdige Lod at kunne udholde al Noie med urokelig No". Naar vi minde om disse Ord, saa er det fordi de forekomme os at give en saa træffende Karakteristik ogsaa af "Finnernes Præst". Under alle de veylende Biskaar, som Støckfleths Liv stiller os for Die, møder os hos ham det samme freidige, rolige Sind, saa man glemmer, hvad han led, fordi man ikke hører nogen Klage. Og det Samme gjælder i fuldt Maal, ja vi maa næsten sige end mere hans trofaste Hustru. De samme Lidelser, de samme Savn maatte jo for hende som Kvinde falde end tungere.

og hun havde ikke som Egtfællen et "Storverk", der kunde bringe hende til at glemme Sabu og Moie. Men paa dem begge passer det Herrens Ord: "Som dine Dage ere, skal din Styrke være!" Der har været dem, som med al Anerkjendelse af Stocckfleths ædle og selvfor-glemmende Virksomhed have bebrejdet ham, at han ved at skaffe Fin-nerne Anledning til at høre og læse Guds Ord i deres Moderemaal har stillet en Skranke i Veien for Finnernes Fornorskning". Vi tro ikke, det er Tilfældet. Finnerne stode paa et Kulturtrin saa forskjel-ligt fra Nordmændenes, at der ikke kunde være Tale om nogen Sam-mensmeltning, førend der i den Hæn-seende var indtraadt en Forandring. Denne vil netop fremgaa af Stocck-fleths Virksomhed, ligesom den ved

ham fremkaldte Anerkjendelse af Finnernes Krav vil føre begge Folk nærmere til hinanden. En Sam-mensmeltning af to Nationer sfer ikke mekanisk, ikke ved Tvang. Den Maa være en Frugt af Livet, en Gjerning af Gud. Vi tro med Stocckfeth, "at de forskjellige Folke-slægters forskjellige Sprog ere de le-vende Former, i hvilke Gud her i Verden for ethvert Folk vil aaben-bare sig og forkyndes, og i hvilke han vil meddele Folkene sine for Alle sælles Betsiguelser og Forjættel-ser". Til Stocckfleths Ros skal det derfor siges, at han saa, at der fore-laa ham en større Gjerning end den at "fornorske" de Menigheder, til hvis Sjælesørger Gud havde sat ham, han vilde være "Finnernes Præst", og det er som saadan han "vil bo i Finnernes Hjerter".

Det underjordiske Jerusalem.

("Fra alle Lande".)

Til de bekjendte Udgravninger i Herculanium og Pompeji er i de allerlidste Aar kommet nye paa en endnu mere klassisk Jordbund, hvor de fremdragne Oldtidsmindesmærker i en endnu høiere Grad maa vække almindelig Interesse og formentlig i Tidens Løb kunne blive en endnu større Berigelse for Historien. Det er de nylig foranstaltede Udgrav-ninger i Jerusalem, hvorom vi hid-sætte en Beretning af den bekjendte Karl Blind.

Af hvilke eiendommelige Følelser griebes man ikke ved Synet af de

Pottemagerarbejder, Kruse, Lamper, Smykker—ja, hvor underligt det end lyder—Husnøgler, som g'ive os et Indblik i Pompejanernes daglige Liv! Her staar et Bæger, hvori der endnu findes et tykt Bundfald af den gamle romerske Sirup-Vin, hist ligger et forfullet Brød, paa hvilket Bagerens Albue har efterladt det sædvanlige Mærke. Liv og Død saa nær ved hinanden, og alt dette rykket saa umiddelbart frem for os som et vidunderligt Udsnit af den ældgamle Tid!

Men endnu besynderligere er den

Følelse, man har ved Indtrædelsen i "den ægyptiske Gal" s Dudley-Galleri, hvor de i Palæstina gjorde Fund ere stillede til Skue. Endnu er det et beskedent Udbytte, men det taler mægtigt til Indbildningskraften. Sagerne ere ordnede paa et Par Borde, men for den, der med sin Lands Die fortæber sig i Beskuelsen deraf, vil der som ved Tryllekraft optaarne sig en hel Bygning og op-rulles et Billede, hvori det, som ellers kunde synes at være stygge-agtige Ord i en gammel Bog, har ♦fortættet sig til synlige Skikkelser.

Udgravningerne ere navnlig blevne foretagne af Witniant Warren paa Tilskyndelse af et Selskab, som kalder sig "The Palestine Exploration Fund Society". De have nylig givet et Indblik i det gamle Jerusalem. Vel havde man allerede længe vidst, at den nuværende Stad stod paa Ruiner og Grusmasser, men dette Grus's Dybde, de Højemligheder, som det skjulte, kjendte man ikke. Nu viser det sig, at der hist og her i en Dybde af 90 Fod staar gamle Bygninger, Kamre, Høvelvinger, Vandledninger og Vandbeholdere, at der løber underjordiske Gange gjennem Staden, og at Tempelomgivelsens gamle Mure endnu ere forhaanden—i ligesaa god Behold som paa den Tid, de bleve til, men nu begravne i 80 Fod dybt Grus. Det gamle underjordiske Jerusalems Plan affløver sig saaledes lidt efter lidt, ja de stede Udgravninger føre os endog tilbage til Tiden før Salomo: thi paa et Sted er der fundet Bygningsværk nedenfor Tempelmuren! Levninger af denne for-salomoniske Tid indeholdes blandt de Gjenstande, som danne

Udstillingen i "den ægyptiske Gal". Dybt under Jorden ved den Mur, som nu støtter den store Moskee, har man fundet Stene, hvorpaa der er indhugget eiendommelige Tegne, eller saadanne ere markerede med rød Farve. En berømt Værd, som personlig har taget dem i Diebyn, erklærer dem for at være Bygnings-tegne (forestillende Tal og Andet deslige) af de fönicijske Murere og Stenhuggere, som opførte Templet, saaledes som det staar beskrevet i 1ste Kongernes Bog, 5te Kapitel, hvor man kan læse Traktaten mellem Salomo og Hiram, Kongen i Tyrus, og i 6te og 7de Kapitel, hvor Templets og de kongelige Husets Opførelse stildrøs med alle deres Kostbarheder og Forsiringer.

Men lad os træde hen til de foran os liggende Levninger fra den jødiske Oldtid. Der ligge Pottemagerarbejderne: Kruse, Dne, Emør og Melskade, mange grovt forarbejdede, nogle med firlige Bugtninger. Man har fundet nogle saadanne i en Dybde af 72 Fod. De ere dels af en betydelig Størrelse, dels ganske smaa. Nogle fönicijske findes derimellem, hvilke man kjender paa deres Farvepragt. Der er rigtignok ingen af de Guld- eller Sølvkar, som omtales i 1ste Kongernes Bog, 10de Kapitel, 21de Vers, hvor det heder: "Alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld, og alle Kar i Huset fra Libanons Skov (det er: Templet) vare af lutter Guld; der var intet Kar af Sølv, thi det agtedes ikke for Noget i Salomos Dage, fordi Kongen havde Tharsis's Skib paa Havet med Hiram's Skib, og hvert tredje Aar bragte Tharsis's Skib Guld, Sølv, Eisen, Aber

og Paafugle". Al denne Herlighed er forsvunden. — I en af Kasserne opbevares en Mængde Glasrunder af en rig Farvesmeltning. Spørgsmaalet om, hvilken Tid de tilhøre, er vanskeligt at løse. De ere fundne i en stor Dybde.

Der findes ogsaa to store Glasvaser, der næsten se ud som Lampeglas og ere forshuede med en stor Indbøining; fra deres Bund rager der et tyndt, afbrudt Skjæfte frem. Disse Vasers Bestemmelse er ikke ganske klar. Smaa, hjerteformede Lamper af Pottemagerarbejde, og hvoraf mange ere meget nette og let haandterlige, ere blevne bevarede. De se ganske nye ud; dog ere de noget sværtede af Flammen i den Nabning, gjennem hvilken Vægen gik. Her ligger et Segl, som har tilhørt Hagai, Schebniah's Søn; ligeledes et Segl, som har tilhørt et jødisk Selskab; fremdeles et Par Terninger, ganske af samme Udseende som vore; videre en Elfenbensske, et Dresemykke, fundet paa en Kvindes Legeme, nogle Muslinger, et lidet Elfenbensbord, sandsynligvis benyttet til et eller andet Spil, en Spænde, Nøggen af et Krigsskjold, Hovedet af en Jupiter Serapis (en gammel Afgud) og saaledes fremdeles. Mærkes maa et lidet Billede i Ler, der ser ud som en Zomfru Maria, samt to paa et forunderlig Maade formede Indretninger, som man næsten kunde antage for Tobakspiber. Men der ganske i dem er blevet brændt Røgelse af bedre Duft, end den, Amerika har skjenket os i Tobakken? Et tildels forfullet Stykke Billedhuggerarbejde af Cedertre bringer os atter Templet i Grindring. Her ser man Mur-

kalk fra en Vandledning; hist staa nogle Metallamper fra en Hule ved Døfel. Mange af Gjenstandene ere fundne i Nærheden af Oliebjerget, i Abdullams Hule, hvorhen David flygtede for Sauls Brede, og paa andre Steder, hvis Navne lyde bekjendte i vore Dren. Jødiske Mynter ere ogsaa udstillede sammen med romerske og arabiske.

Fra Bethesdae Dam (Soh. 5, 2 flg.) sees et Stykke af den murede Bund, der fandtes i en Dybde af omtrent 100 Fod. Hist ligger en Mængde Vægtstene; en af dem er forshuet med et indgravet Mærke, der ligner de foniciske Mureres ovenomtalte Bygningstegn. To Barmeligkister af Sten med indhuggede Straalestjerner, der se ud, som om de netop vare komne fra Meiselen, tilhøre vel neppe Jødedommens ældste Tid. Kun faa Sager af Jern ere fundne, nemlig den spidse Pig paa en Dredrivers Stok, en Laas og nogle andre Bagateller. Stenkugler—formodentlig af dem, der udsendtes fra de romerske Kastevaaben ved Jerusalem's Beleiring af Titus—kan man ogsaa se her. De ere af forskjellige Størrelser og veie fra 5 til 15 Pund. Menneskelig havde man hugget dem af Kalkstenen i Omegnen af Jerusalem for dermed at beskyde Staden: man siger jo, at Drenen bliver dødelig rammet af den Pil, som var bevinget med Fjer af dens egen Krop. "Den hvide Pil kommer!" raabte Vægterne fra Murene, naar de saa en af disse Kugler komme. Atten hundrede Aar ere forløbne siden den Tid, og Jøderne ere adspredte over al Verden, men fra "Tin-Den" (England), som dengang først her-

vede sig frem af Mattens Dunkelhed, ere de Mænd udgaaene, der af Jerusalems Ruiner atter have fremgravet disse Udeleeggelsens Redskaber.

Idet man tilslut endnu engang kaster et Blik paa disse kummerlige Levninger fra længst forsvundne Tider, mindes man om Jeremias's Klagefang: "Alt Smykke er taget fra Zions Datter. Fienden har lagt sin Haand paa alle hendes Klendier. Man jog os bort, da vi ikke turde gaa paa vore egne Gader. Da kom ogsaa vor sidste Stund; vore Dage ere ude, vor sidste Time er kommen. Vore Forsølgere vare hurtigere end Himlens

Drne; de have forfulgt os paa Bjergene og luret paa os i Dyknen. Vor Arv er bleven de Fremmede tildel, og vore Huse ere tilfaldne Udlændinge. De Gamle sidde ikke længer i Portene, og Unglingene drive ikke mere nogen Stenlegeleg. Det er forbi med vort Hjertes Glæde, og vor Jubel er bleven forvandlet til Besklager".

Vi træde atter ud i det travle Sverdageliv og den tætte Færdjel; men de enkelte Grindringer fra "det underjordiske Jerusalem" have gjort et dybt Indtryk paa vore Tanker og draget os langt bort fra Diebliffets flygtige Interesser.

Lammegribben.

(Efter Skill.-Mag.)

Det mest storartede Syn af den schweizeriske Højsfjeldsnatur frembyder ubetinget de saakaldte Berneralper. Mange tusinde Reisende besøge aarlig disse Steder, thi intetsteds viser Schweizer-Naturens Mangfoldighed og dens forskellige Formationer sig mere sammentrængte end her, hvor "Zomfruen", "Munken" og "Schreckhorn", Bjerge af 13,000 Fods Høide, skue ned paa hundige Græsgange og henrivende Søer, paa de vildeste Klippedale og frygteligste Kloster, og hvor det hjemlige Alpehorn lyder ved Siden af Lammegribbenes Skrig og Lavinens tordnende Fald.

Som ungt Menneske fulgte jeg Floden Nars Løb og besøgte Haslidalen med dens Alpe søer og smukke

Bandfald, dens mægtige Gletscher og Hundreder af Skovbække, som ile i vildt Løb for at forene sig med Hovedfloden. Min Fører var en gammel, lystig Karl, som i lang Tid havde været Gensejæger, men nu, da han, som han sagde, var bleven gammel og stiv, tjente han de Reisende som Veiviser. Men naar den gamle Sobi erklærede sig for gammel og stiv, da ved jeg virkelig ikke, hvad han maatte anse mig for; thi medens han besteg de bratteste Is- og Klippevægge med beundringsværdig Lethed og behændig som en Kat sprang over Isprækker og Klippekløfter, krøb og hoppede jeg bagefter den gamle Mand som et hjælpeløst Barn, hvem han ikke

sjelden maatte bringe haandgribelig Hjælp. Over uvejsomme Gletscher, ad Veie, om hvis frygtelige Vildhed ingen Sletteboer kan gjøre sig noget Begreb, vandrede vi over til den temmelig banede Landevei, som forbinder Glimselhospitalet med det bekjendte St. Gotthardskloster. Her saa vi nærved en skovbevoget Skovryg, som steg temmelig steilt opad mod Landeveien, en Del Vældrivere, bestjæftigede med at læsse Ved til Klosteret paa sine Dyr. Disse Folks Arbeide maa under almindelige Omstændigheder være nøjsommeligt, og farligt bliver det om Vinteren, naar Sneefred og frygtelige Uveirstorme true. Jeg fik en Forsmag paa en Vinterdag i denne Høide, thi Sneen begyndte at falde i tætte Masser, skjont vi først vare i September. Men Sobi førte mig til en nærliggende Hytte, bygget af Træstammer, hvor vi snart fik det behageligt ved en varm Ovn. Beboerne af det lille Hus var en gammel Skovfoged, hans Datter, hendes Mand og tre friite og blomstrende Børn. Jeg sølte mig saa hjemme blandt disse venlige Folt, at jeg beslittede at opslaa mit Nattekwarter hos dem, thi vi havde et godt Stykke Veie til Klosteret, og ude suceede det, saa man neppe kunde se Toppene af de nærliggende Alper. Medens nu Grete, Konen i Huset, tilberedte Aftensmaden, satte jeg mig ved det lave, med tykke, runde Glasruder forsynede Vindu og iagttog Vældriverne, som just laavede sig til at bryde op. Wien pludselig skar et mørkt Legeme gjennem Luften i langsomme Svingninger, og jeg saa strax, at det var en uhyre Lammegrib, som aabenbart

var ude paa et Jagttog. Snart hævede og sænkede den det vældige Legeme i lige Linie, og snart beskrev den igjen snævre Kredse. Fuglens interessante Manøvrer skaffede mig ikke liden Fornøielse; men da jeg gjorde Skovfogden opmærksom paa den, kastede han et næsten ængsteligt Blik paa sine Børnebørn og greb efter Bøssen, der hang over Skorstenen. "Har du Lyst paa Børnekjød?" sagde den Gamle. "Se den lurer paa Vældriverens Hund. Men kom kun nærmere, Knægt! saa skal jeg stoppe dit krumme Tyvenæb engang for alle". Med disse Ord aabnede han det lille Vindu og knælede ned paa Gulbet med det spændte Gevær. I et Nu faldt Skuddet; den mægtige Fugl begyndte at slaa tungt med Vingerne, og pludselig styrtede den hovedfulds ned fra den umaadelige Høide. Ved Knaldet havde Vedhuggerne og Vældriverne seet henimod Hytten; da faldt ovenfra den saarede Grib lige paa Hovedet af den ene af dem, og det var vanskeligt nok for ham at slippe med Livet fra dens frygtelige Næb og Kløer. Vi stormede ud af Skovboligen og ved forenede Anstregelser laa snart det farlige Dyr livløst for vore Fødder.

"Det er den 35te, min Grete", sagde Skovfogden; "hves du ikke nok, at jeg har hevet vor Hjerteangst paa det Tyvepaf?"

"I har ryddet godt op, Fader", sagde den unge Kone; "thi man ser nu kun sjelden en saadan Børnevøver her i Dalen".

"Sobi!" spurgte jeg; "er det virkelig sandt, at Lammegribben undertiden røver Børn. Du har hørt flere anse det for en Fabel".

"Fabel?" gjentog den gamle Gemsejæger. "Se, Konen der har selv fiddet et Par Timer i en Lammegribs Rede, naturligvis da hun endnu var et lidet Barn. Lad kun den gamle Skovfoged fortælle Eder det, han sad ogsaa deri! Ikke sandt, Gamle! det var en Nødsjæls Tid?"

"Jeg gyser endnu, naar jeg tænker derpaa, sjønt 25 Aar ere forløbne", svarede Skovfogden.

"Kjære, lad mig høre den Historie", sagde jeg. "Rede i Lavlandet erfarer man ikke saadanne Ting".

"Ellers taler jeg ikke gjerne derom", sagde Skovfogden, idet han stoppede sin Pibe af min Tobakspung, som jeg rakte ham; "men hvis I gjerne ønsker at høre, hvorledes det gik til, skal jeg fortælle det".

"Førend jeg fik Plads som Skovfoged i dette Distrikt, var jeg Væjledriver og Vedhugger. Jeg boede dengang omtrent to Timers Vej herfra. Den daværende Skovfoged her var en lystig Karl, som tillige holdt af et godt Glas; derfor bleve vi Væjledrivere undertiden længere hos ham, end det var raadeligt, og det var ogsaa Tilfældet med mig en Aften, da Mørket var saa tæt, at jeg neppe kunde se en Haand for mig. Skovfogden vilde, jeg skulde overnatte hos ham, men jeg var bange, min Kone skulde ængste sig for meget, og da jeg kjendte Veien saa godt, at jeg trøede at kunne tilbagelægge den med tilbundne Dine, begav jeg mig aasted med mit Væj-

Nogle tusinde Skridt herfra boier Veien hen til en Afgrund, hvis Bælg styrter sig flere hundrede Alen dybt ned i en temmelig bred Dal;

her var det, at jeg stuffet af Sneen gik for langt ud paa Manden, gled og styrtede i Afgrunden, medens Væjlet, klogere end jeg, omgik det farlige Sted og derved undgik Faren for at brække Halsen.

Der maa være hængaaet en lang Tid, førend jeg vaagneede af min Bedøvelse og begyndte at undersøge min Stilling. Jeg var i det Mindste gleden hundrede Alen ned ad den steile Bælg og var bleven standset af en Kevne, hvor jeg nu laa, uden at der viste sig nogensomhelst Sandshulighed for, at jeg skulde kunne komme derfra med Livet; thi Klippemassen var utilgængelig paa alle Sider, og Afstanden, hvori jeg laa, ikke synderlig stor. Jeg ansaa mig fortabt og løftede Hænderne til Høim, da forstrækkedes jeg pludselig ved en styg Piben og Svinen, som lød ikke langt fra mig, og jeg opdagede en Lammegribs Rede med 4 næsten flyvefærdige Unger. Vidste jeg ikke før, at jeg var fortabt, saa indsaa jeg det nu; thi Gribbeslægten bygger kun paa de ensomste og utilgængeligste Fremspring paa Klipperne, hvorhen intet Menneske kan komme uden ved Hjælp af et Toug. Men snart faldt Mørket paa, og jeg tilbragte en forfærdelig Nat. Med Glædestaarer hilste jeg de første Solstråaler, thi jeg kunde fra det Sted, hvor jeg sad, se Landsbyen, hvor jeg boede, og kan se kunde Folk der blive mig var. Da det blev livligt i Landsbyen, traf jeg min Lærredsbukse af og begyndte at vifte med den, men Lugen saa op til Klippevæggen, og da Middagen nærmede sig, lagde jeg Hovedet paa den kolde Stenvæg og begyndte at græde bitterligt.

Bludselig for jeg op i stor Forfærdelse. Nærvæd mig hørte jeg et Barns Skrig, og da jeg vendte mig om, saa jeg en uhyre Lammegrib, som netop dalede ved Nædet med et Barn i Klørerne. Min Hjerne banke, som greben af Vand—mine Dine glødede i Fortvivlelse—thi Barnet var mit eget, min treaarige Grete! Hun saa mig og strakte jamrende de smaa Hænder ud mod mig, men de unge Gribbe hilfede det levende Bytte med Glædeskrig, medens den gamle Fugl, efterat den havde kastet Barnet i Nædet, blev siddende ved Siden af og som en frygtelig Vogter betragtede mig med sine rullende Dine. Men jeg tænkte kun paa mit Barn, med hvem den hæslige Angel allerede begyndte sin skrækkelige Leg. Uhyrerne pleie først at haffe Dinene ud paa sine Dfve; derfor var hurtig Hjælp nødvendig.

Paa Hænder og Fødder krøb jeg hen til Nædet. Gud alene ved, hvorledes dette var mig muligt. Men her styrtede Gribben rasende løs paa mig, og om mit jamrende Barn begyndte der en Kamp, som blev endnu skrækkeligere, da ogsaa den anden Grib svævede ned med tunge Vingeflag. Næsten bukkede jeg under for disse to forfærdelige Modstanderes Angreb; da fik jeg et lykkeligt Indfald. Jeg greb en af de næsten fuldfjærede Unger og kastede den ned over Klipperne.

Diabliktelig forlode de to Gribbe mig for at bringe Ungen Hjælp, og

jeg saa, hvorledes de, efter at have grebet den i Vingen, bragte den tilbage og lagde den paa en nærliggende Klippe, hvorpaa Kampen begyndte paa ny, indtil jeg atter kastede en Unge i Afgrunden. Men da jeg under en saadan Pause saa over til Landsbyen, gennemfor Genrykkelse mit Bryst: derover var Alt i Bevægelse, man havde seet mig.

Med nyt Mod gjorde jeg atter Udhylene Modstand, indtil jeg havde kastet ogsaa den sidste Unge ud af Nædet, hvor nu kun mit blødende Barn befandt sig. Med den fjære Grete i mine Arme og grædende Glædestaarer sad jeg i Gribbenes Næde, medens mine Fiender paa Klippen syntes at samle Kræfter til et nyt Angreb. Men snart viste det reddende Tong sig over mit Hoved, og de gode Naboer haledes mig med min Skat paa Armen op paa Toppen af Hjelbskrænten, hvor jeg sank afmægtig om.

Da jeg var kommen hjem, og mit Blik tilfældigvis faldt i Speilet, saa jeg, at mit Haar i hine 24 Timer var blevet affegraat. Konen der er Grete, hvem Gribben røvede paa Marken og bragte til mig paa Klippen. Og nu ved I, fjære Herre! hvorfor jeg er en Dødsfiende af alle Lammegribbe".

Saaledes sluttede den gamle Skovfoged sin gyselige Historie, og jeg fik Visshed for, at den schweiziske Lammegrib virkelig røver Børn.

En Ildbrand i Yokohama.

(Efter det Engelske.)

Det Kjedsommeligste ved vor Tjeneste i Japan var de evindelige Ildbrande. Om Vinteren gik der sjelden en Uge hen uden en af disse Extrafornoielser; men sjønt disse Ildbrande vare hyppige, forundrede vi os dog over, at de ikke vare endnu hyppigere.

Alle Husene i en japanesisk By ere næsten ildsuffende byggede af tørt, tyndt Træ og Papir, og Følgen heraf er den, at en Gnist fænger, hvor den falder, og at i et Nu hele Gader ere indhyllede i et Flammehav. Hvad der harmede os, var, at Japaneserne ikke syntes at blive floge af Skade, men vedbleve med dum Foragt at betragte de almindeligste Forholdsregler mod det frygtelige Element. Vi tale om Folk i Almindelighed, ikke om Regjeringen; thi den har organiserede Brandkorps, der blive meget godt ledede. I disse skrøbelige og høist brændbare Boliger sidde Japaneserne paa tørre Mattor rundt om Kulilden, der er placeret midt i Værelset, og her ser man den ene paa den mest skjodesløse Maade række den Anden Gløder til at tænde Piben med—Noget, der naturligvis ofte giver Anledning til Ildbrand. Endvidere ere deres Lygter forfærdigede af oliebesmurt Papir og Bambusrør; brænder Lyset ned til Bunden, og der tilfældigvis ikke er Noget tilstede til at slukke det, er en Antændelse den uundgaeligste Følge, og da Lyg-

terne som oftest ere hængte op paa den Del af Huset, der er af Papir, er der givet det ødelæggende Element al mulig Anledning til at udbrede sig.

Den første Gang, man ser en Ildbrand i en japanesisk By, er man uuegteslig Vidne til et nyt og spændende Skuespil, og vi ville derfor lade Læseren være den Første, der er tilstede ved en Ildbrand i det japanesiske Kvarter i Yokohama. Ilden er brudt ud i et Hus, hvis Beboere strax paa en affindig Maade søge at redde nogle af sine Sager; men Ilden er dem for hurtig, hvad der for et Par Minuter siden kun var en Gnist, er nu en hærjende Flamme. Hele Gaden er snart vækket, og fra hvert Hus myldre Beboerne ud, idet de bortsjøre saa Meget, som de kunne bære, af sit Husgeraad, og for end mere at forøge Forvirringen skriger Enhver af fuld Hals, medens Brandklokkerne ere nærved at døve Ens Dren.

Endnu er der intet Forsøg gjort paa at standse Ilden, men i det Fjerne høres allerede en besynderlig Støi og Summen, og kort efter ser man Folk gjøre Plads for to eller tre Mænd med lange Jernstave besatte med Ringe, som de uafslægt støde mod Jorden. Umiddelbart efter dem kommer Brandkorpsen, der tager sig udmærket godt ud: Officerernes Solvhjelme glimre i Lysskjæret, og de store hvide, vaiende

Standarter tjene til at samle Brandfolkene paa de farligste Steder. Naar Korpsen er kommet til det Sted, hvor det vil begynde at arbeide, gjøres der Heldt; de smaa Sproiter sættes i Gang; Bambusstigerne stilles til Husene, der et Dieblif efter ere bedækkede med Brandfalk, medens Officererne lede Arbeidet nedefra eller fra et eller andet øste meget udsat Sted.

Der er noget vist Flot ved disse Officerer; de ere i Almindelighed finst klædte, og med sine blankpolerede Hjelme, sine smaa lakerede Stofke og sit hele elegante Bæde hæfte de ikke liden Beundring hos den omstaaende Mængde.

Tomme for Tomme hænges der med Ilden, og intet Punkt forlades, før det er fuldstændig umuligt at holde det. Oppe paa Huset's Tag foran alle de Andre og tæt op til Flaumerne er der plaecet en Maad med en hoid Standart—han er det, der skal give Tegn til at gaa tilbage til næste Punkt, og før han giver det, viger Ingen. Hele Mængdens Opmærksomhed er henvendt paa ham; der gaar Ild i hans Klæder, han flytter sig ikke, men giver kun et Tegn med Handen til Brandfolkene nedeunder, og strag spille tre eller fire Sproiter paa ham og slukke hans brændende Klæder. En Officer kommer til og beordrer nogle Brandfolk til kun at sprøite paa og omkring Standartbærerens; steds mere og mere omspændte Flaummerne ham, der gaar atter Ild i ham, den sluffes atter, men Svoren, der skal holde hans Blik for Ansigtet, er brændt over, og det hænger ned paa hans Bryst til ingen Nytte.

Mængden skriger og forlanger, at han skal trække sig tilbage, men han vinker til den om at være rolig; han er lidt bleg, men ser determineret ud og vil forblive paa sin Post, indtil den sidste Mulighed er forsvunden. Atter raaber man til ham, at han skal trække sig tilbage. Han er indhyllet i et Flammehav og beskytter Ansigtet med sin Arm—men han bliver, hvor han er.

Bludselig hører man et Brag og et Skrig; Røgmassen, som farer ud, idet Taget falder sammen indhyller den uforberedede Standartbærer som i en sort Kappe, og man ser Suet til ham, før Ilden har forladt det Sted, der er blevet hans Grav, og han drages frem som et forfullet Lig.

Dog er det ikke ofte, at han faar et saa tragisk Endeligt; thi i Almindelighed siger Erfaringen ham det rette Dieblif til at trække sig tilbage. Nogle faa Sekunder, før Taget giver efter, indtager han sin Stilling paa Rabohuset og begynder her den samme Kamp forfra.

Medens man endnu med Beundring betragter disse Folk, høres Hovslag og Sabelklirren—det er en engelsk Officer, der er sendt ned for at undersøge, hvorvidt militær Hjælp er fornøden.

"Kommer der Militære herved? spørger en af hans civile Besje.dte.

"Ja, det kan De være vis paa", svarer Officeren, "vi have kun haft to Ildbrænde og tre Udpuiringer om Natten i denne Uge, og man maa jo gjøre Gavn for den glimrende Gage, man hæver". Med dette Udbrud giver han Hesten Sporerne og vender tilbage til Leiren.

Erøds det japanesiske Brandforps's

Anstrengeelser faa imidlertid Flam-
merne Overhaand, og det ene Hus
opgives efter det andet. Man be-
gynder allerede at blive kjed af at
iagttage denne ulige Kamp, da den
faar en ny Interesse ved et Kom-
panis Ankomst fra Leiren.

Det engelske Infanteris umiskjen-
delige, solide Tridt høres, indtil en
Stemme kommanderer "Soldt!"

Atter høres Fodslag; men denne
Gang lettere og hurtigere—det er de
franske "matelots fusilliers" (Ma-
troser, væbnede med Flintgeveerer),
smukke, livlige Folk, altid rigtig
flinke ved Ildbrand.

Nu udstilles der Skildvagter, lar-
mes og skrives, saa man næsten
glemmer selve Ildbranden. De
franske Folk arbejde med Sproiten
—da kommer en ny Person paa
Scenen.

Det er ingen Ringere end Hans
Excellence Guvernøren i Kanagawa,
som kommer travende paa sin Pony,
ledsaget af adskillige rigt klædte Ya-
kunier og fulgt af en hel Hær af
Vasaller og Tjenere. Han begiver

sig fra et Sted til et andet; af og
til leder han personlig Brandforp-
sets Bevægelser eller raadfører sig
med nogle af de fremmede Officerer,
og naar han saaledes i nogen Tid
har vist sig for den forsamlede
Mængde, drager han bort med
samme Pomp, hvormed han er kom-
men.

Ilden raser imidlertid med ufor-
mindstet Kraft; allerede ere hele tre
Gader forterede af Luerne, og det
ser ud til, at disse ville gribe endnu
videre om sig; men heldigvis lægger
Vinden sig, og henimod Daggry er
det blifstille. Man faar nu mærk-
værdig hurtigt Bugt med Ilden,
og en Times Tid efter ser man kun
en stor sort Plet der, hvor der før
var saa megen Tummel og Forvir-
ring. Istedetfor det engelske Kom-
pani, de franske Matroser, de spil-
lende Sproiter og hele den følgen-
de Mængde ser man nu kun de
Brandstøte, som mellem de forskul-
lede Ruiner søge det Sted, hvor
deres Huse have staaet. Saasnart
de have fundet det, begynde de
strax at bygge op igjen.

Blandinger — Nytt og Gammelt.

Amerikanske Kolonier. For Be-
boerne af Staterne ere de store
mennesketomme Territorier i det Indre
det Samme, som de andre Verdens-
dele ere for Europæerne: Egne, hvor-
hen de udvandre, og hvor de kun
vente at finde Lidet eller Intet af
de Bekvemmeligheder, hvortil de ere
nante i sit Hjem. Derfor have ogsaa

Beboerne af Staterne indtil de
seneste Tider fortrukket, naar de
vandrede mod Vesten, ikke at gaa
ud over de Stater, hvor de idet-
mindste for en Del forefandt de Kul-
turforholde, som vare blevene dem en
Fornødenhed. De overlode gjærne
Veststaternes uroligere og kraftigere
Borgere den Ære at være de Første

der trængte frem til Unionens uboede Egne som Kulturens Pionerer. Nylig er dette blevet anderledes, tildels som Følge af de store Indlandsbaner, disse Kulturens allermægtigste Pionerer, tildels ogsaa som Følge af et formeligt Kolonisations-System for hine Egne. Om de overordentlige Resultater af dette System beretter "New York Tribune" Følgende:

Den 3die Februar 1870 afgik en Kommitte til Territorierne for at lægge Besslag paa Land til en saadan Koloni fra Vsten. De første Kolonister indtraf i April 1870 paa dette Land, og nu ere allerede 11 Kolonier bosatte paa 540,000 Acres af det bedste Land paa Kontinentet. Kolonierne bestaa tilfammen af mere end 2000 Familier, og deres Land er efter de gængse Priser værdt mere end $\frac{3}{4}$ Million Dollars, med Huse, Gjerder osv. endnu en Million mere. To Moiser, fem Hoteller, elleve Skoler og tolv Kirker ere i mindre end et Aar bragte istand af Kolonisterne, ligesaa Fabrikker, Møller og Varelagere, og Byer og Landsbyer voge op saa hurtigt, som det er muligt at bygge dem. Hele det civiliserede Livs Maskineri er sat i Gang og det med stort Held. Og alt dette i et eneste Aar. Man maa tilstaa, at amerikansk Energi, amerikansk Organisationstalent og den for Amerikanerne eiendommelige Egne til for store Tinges Skyld at kunne føie sig i mindre Ulemper her har frembragt et sandt Meesterverk.

En Verdensudstilling skal iaar afholdes i London, og naaget Krigen har dog Frankrig gjort store Forberedelser for at blive repræsenteret paa en værdig Maade. Man har opført storartede og elegante Byg-

ninger, og der er Tale om fra nu af at foranstalte saadanne Udstillinger hvert Aar og lade Gjenstandene i Forveien underkastes en Bedømmelse af dertil nedsatte Kommitteer.

Nordpolerpedition. Omkring Mai Maaned dette Aar vil den bekjendte amerikanske Nordishavsreisende Kaptein Hall give sig ud paa en ny Opdagelsestur, og af hans egen Forelæsning over dette Emne ville vi anføre Følgende: Han vil anstrenge sig til det Yderste og ikke give sig over, før han har sat Foden paa Nordpolen. Først vil han gaa til Newfoundland for der at faa nogle Sælhundfangere med sig. Derfra drager han til den vestlige Kyst af Grønland, hvor han anskaffer sig Peltsverk og Stokfisk; men han vil denne Gang ikke begaa det samme Misgreb, som han gjorde forrige Gang, nemlig tage Hunde med derfra. Der er for megen Civilisation i dem paa dette Sted, og de kunne ikke paa langt nær udholde de Besværligheder, som de Hunde kunne, der ere fødte og opdragne længere Vest. De bedste findes paa Kong Williams-Ben. De ere oplærte til at sulke fra Fødselen af, ja det er ikke langt fra, at de kunne undvære Føde et Par Uger; ialt vil han føre med sig 50 slike Dyr. Han vil følge samme Rute som Hvalfangerne, nordover til Smiths D, gennem Jones Sund omtrent 200 Mile og nu saa langt mod Nord som muligt, forhaabentlig til 80°, hvor han vil overvintre for Vaaren 1872 vel udrustet at begynde en Skedefart til Polen. Han mener at forstaa sig paa den Slags Rejsemaade, selv bedre end de Indfødte, skjønt de ere vel hjemme i saadanne Sager,

men han har nu ogsaa gennemgaaet et fuldt Kursus i Ishavs-fagene. Denne Rejse vil efter hans Mening medtage 100 Dage; hver Mand i hans Følge er udsøgt. Formanden har 30 Mars Erfaring tilfjøs, og 20 af dem har han tilbiagt i disse nordlige Farvande; det Samme er Tilfælde med flere Deltagere i Toget. Hele Mandstabet vil kunne leve paa Eskimoernes Vis, og da kunne de ogsaa udholde Kulden; de maa wiise raat Kjød og svælge det ned med Tran. Kaptein Gall har paa en Dag spist 15 Pund raat Kjød og dertil druffet en god halv Pot Tran. En Hval er i disse Egne et herligt Slagt, saa god som 600 Dyr, og Kjødet, siger han, er fortrinligt. Saadan Proviant er det, man fornemmelig gjør Regning paa at kunne skaffe sig undervejs.

Underjordisk Skibsfart. Harzbjergene i det forrige Kongerige Hannover, som nu tilhører Preusserne, udmærke sig paa sine Steder ved en storartet Metalrigdom, og især er dette Tilfældet med Gruberne i Egnen omkring Byen Clausthal, hvor der findes en Vereanstalt for Bjergrvidenskab, hvilken hyppig ogsaa besøges af amerikanske Studerende. Her ligger Dorotheas-Gruben, som i et Aarhundrede har leveret 160 Millioner Pund Bly og 450,000 Pund Sølv. Driften foregaar paa den bedste Maade, og ikke har man sparet Anstrengelser for at skaffe de rige Skatte ud af Bjergets Skjød. Georgsstollen f. Ex. har en Længde af 15,700 Alen gjennem den haarde Klippe og gaar omtrent 440 Alen under Kirken i Clausthal. Dette Kjempeverk paabegyndtes 1773 og blev færdigt Aar 1800; det tjener

ikke alene til at lede Vandet ud af Gruberne ved Clausthal og Zellerfeld, men det afbenyttes ogsaa paa en Strækning af 12,900 Fod til en underjordisk Skibsfart. Her er Vandstanden altid mellem 50 og 60 Tommer høi. Vaadene, som ere 34 Fod lange og laste omtrent 100 Centner, trækkes frem ved en Kjæde, der er udspændt langsmed hele Ledningen, saa at den kan gribes af Færgemanden, som paa denne Maade langsomt trækker sit Fartøi fremad. Paa denne Maade transporteres aarlig 400,000 Centner og det med særdeles liden Bekostning. Vaadene repareres og bygges paa et underjordisk Skibsværft, som er anlagt i en ældre Schakt, saa at den tydske Marine, om den end i Sammenligning med andre Landes ikke er synderlig betydelig, dog kan rose sig af at stifte dybest af alle og af at eie Skibsbbyggere, der have en grundigere og dybere Indsigt i sit Fag end den Slags Folk ellers besidde.

Paa Nordkysten af Asien ligger der en Øgruppe, som fører Navn af de nyibiriske Øer; her findes Knokler af Heste, Bøfler, Dyr og Faar i saa stor Mængde, at de engang maa have levet heroppe i store Hjorder; nu vilde ikke et eneste Dyr kunne opholde Livet paa dette Sted, thi der voger ikke en Buis og neppe et Græsstraa. Man træffer paa Nyibiriens sydligste Punkt ogsaa mærkelige Levninger af Planteriget, nemlig Bjerge af Træ. I en Høide af 30 Favne bestaa de af Sandstenlag, der vegle med Lag af forkullede Træstammer. Stiger man høiere op, træffer man overalt forstenet Trækul, tilshneladene bedækket med Aske; ved næiere Under-

følgelse finder man, at det er Sten, der neppe lader sig affkrabe med en Kniv. Paa Toppen overrasses man af en lang, tæt Række Stammer af samme Beskaffenhed. De rage omtrent en halv Fod op af Klippen, Toppene ere søndersplintrede, ligesom afbrættede, Træet er stjørt, ikke meget haardt, af sort Farve og har en svag Glands. Blødes det, giver det en harpiragtig Lugt fra sig.

Klæder af Spindelvæv nævnes undertiden i Eventyr, og Mange have vel ogsaa ansæet det for et Eventyr, stjødt saadan Dragt virkelig kan fabrikeres og er fabrikeret. Den største Vanskelighed er naturligvis at skaffe Stof nok, thi en almindelig Edderkops Spind er 90 Gange tyndere end Silkeormens; derfor maa der, som man har beregnet, lægges 1800 Spindelvævstraade sammen, for at danne en ordentlig Traad i Bevningen. Fransmanden Lebon gjorde i 1709 et Par Strømper og et Par Handsker af Edderkoppens Spind og forærede dem til Kong Ludvig den 14de; Orbigny vævede Traadene af en amerikansk Edderkopart til et Par Benklæder, der varede temmelig lang Tid, og for et Par Aar siden fremvistes her i de Forenede Stater et lidet Stykke smukt Silketoi, fabrikeret af Spind af et eget Slags Edderkop, som man havde fundet

paa en mindre D ved Kysten af Nord Carolina; Stoffet var godt, men der var for lidet af det.

I New York ser man paa mange Gadehjørner selv sent om Aftenen smaa Børn sidde paa det kolde Fortog med en Bliktaallerken og en liden Lampe ved Siden, for at de Forbigaaende skulle blive opmærksomme paa den lille B'tler. Politikaptein McDermott satte nylig en saadan Dreng fast, som hver Aften pleiede at indtage en Post foran Opera-huset. Da han blev bragt for Dommeren, viste hans Mama sig, kledt i Kløil, Silke og Peltsværk og smykket med Juveler, for at bede om sin Sønns Frigivelse. Dommeren henviste imidlertid den lille B'tler til Kommissærerne for Velgjørenhedsanstalter og Asyls.

Fra det Stille Hav's Kyst. Et San Francisco Blad skriver, at Bjerget Rainier i Washington Territoriet giver Symptomer til et forestaaende vulkansk Udbrud. Heden paa Bjergets Top er kleven saa stærk, at Sneen, som omgiver den, smelter. Tidligere smeltede Sneen deroppe kun for en Del selv i den hedeste Tid af Sommeren. Der hæver sig stadig en Damp, og Folk, som bo i Omegnen, berette, at der ogsaa opstiger Røg fra Bjerget.

I n d h o l d. Mit Skib pløier Havet. (Af J. S. Welhaven.)—San kommer nok. (Slutning.)—Mils Wibe Stockflet. Et Livsbillede fra den norske Kirke. (Slutning.)—Det underjordiske Jerusalem. (Fra alle Lande.)—Lammegribben. (Efter Skill. Mag.)—En Aldebraud i Yokohama. (Efter det Engelske.)—Blandinger—Nyt og Sammelt.

Trykfeil i 6te Hefte

Side 173, 1ste Spalte, Linie 13 fra neden staar: Finnernes—læs: Fjeldfinnernes.

— 178, 1ste Spalte, Linie 1 fra neden staar: d—læs ved.